

Този градъ е основанъ не отдавна; датира отъ прѣди 350 години¹⁾. До неотдавна сѣставлявалъ часть отъ Ямболския санджакъ, който е билъ центъръ на окръгъ въ тази областъ. Днесъ Ямболъ е околия, която, както вече казахъ, зависи отъ Сливенъ и стои много понизко отъ него. Въ вжтрѣшността си Сливенъ не притежава нито единъ паметникъ, който да напомня минала слава или нѣкаква епоха. Само въ околноститѣ му, приблизително 8 клм. на изтокъ, се намиратъ остатъцитѣ отъ една стара крѣпостъ и много развалини, които свидѣтелствуватъ за важноста, която римлянитѣ сж отдавали на тази часть отъ Балкана и която тѣ сж укрѣпвали въ минали врѣмена по единъ непристѣпенъ начинъ. Върху най-издигнатитѣ върхове се виждатъ още остатъцитѣ отъ военни укрѣпления на този народъ великанъ, така смѣлъ въ своитѣ схващания, както е и въ своитѣ прѣдприятия и чието прозорливо око съ орловия си погледъ е знаело да измѣрва височината на върховетѣ така добрѣ, както е знаело да измѣрва дълбочината на долинитѣ, когато трѣбвало да се прокара пѣтъ прѣзъ недостѣпни мѣста, да се даде опрѣдѣлено направление на водитѣ къмъ дадена точка, да се напада или да се защишава, да задуши съ желѣзната си ржка цѣли области!

При българскитѣ царе, старата столица на този балкански окръгъ била Раково, градъ разположенъ всрѣдъ верига върхове, около 2 часа сѣверно отъ Сливенъ; тогава този градъ можелъ да побере едно население на брой повече отъ 3,000 сѣмейства, които слѣдъ турското завоевание забѣгнали и се заселили масово въ едно по-плодородно мѣсто, за да се закрѣпятъ на една по-благоприятна позиция срѣщу непрѣкъснатитѣ нахлувания. Раково произхожда отъ славянската дума ракъ; една рѣка, която течела на нѣколко крачки отъ Раково извѣстна съ богатия ловъ на раци. Въ България често се срѣща фамилното име Раковски, произхода на което трѣбва да търсимъ въ сѣмействата изходящи отъ това мѣсто. Днесъ Раково е само малко селце, населявано отъ около десетъ български и мохамедански сѣейства. Азъ го споменахъ въ таблицата, която съмъ съставилъ за мѣстата около Сливенъ.

Етимологията на Сливенъ иде отъ славянската дума сливане, басейнъ, защото този градъ е наистина разположенъ въ единъ басейнъ, ограденъ отъ всички страни съ хълмове, отъ чиито склонове се спускатъ много потоци и го набраздяватъ въ различни посоки. Само източната и югоизточната часть е открита. Но частитѣ отъ Балкана, които навлизатъ въ тая именно точка, като че ли го ограничаватъ още по-добрѣ. *Ислимние* е развалена турска дума; българитѣ го наричатъ *Сливенъ*. Този градъ при самото си основаване билъ прѣдимно християнски; тогава никакъвъ турчинъ не го населявалъ. По това врѣме около 2 клм. южно отъ града се намирало турското свло *Дюзъ-кьой*, състояще се отъ около 30 къщи, което малко помалко снабдило страната съ нѣколко турски сѣмейства; по-късно тѣ се увеличили и образували воинствени

¹⁾ Това е вѣрно само за една часть отъ града — за новия Сливенъ, образуванъ отъ прѣселеници изъ разсипанитѣ села Раково и Асѣновицъ (Бѣл. на Ком).